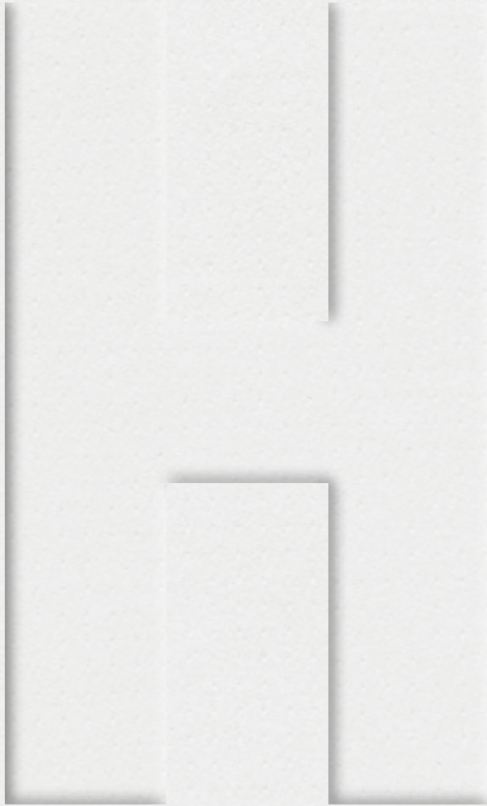

Lina Viste Grønli

**Statens vegvesen, Leikanger
Direktoratet for Forvaltning
og IKT, Leikanger**

DIREKTORATET FOR FORVALTNING OG IKT, LEIKANGER

Besøksadresse	Skrivarvegen 2, 6863 Leikanger
Kunstner	Lina Viste Grønli
Kunstverk	<i>H (As In: How Dare You Concern Yourself With Art When the World Is Collapsing Around You and There Are Obviously a Million Better, More Important Things To Do)</i>
Ferdigstilt dato	01.12.2015
Prosjektansvarlig	Nora Ceciliedatter Nerdrum Trude Schjelderup Iversen
Kurator	Karen Christine Tandberg Elin Maria Olaussen
Arkitektkontor	Arkitektkontoret Erling Haugen AS
Byggherre	Statsbygg
Varighet	Permanent
Tilgjengelighet	Tilgjengelig for publikum
Program	Kunst til statlige nybygg

STATENS VEGVESEN, LEIKANGER

Besøksadresse	Askedalen 4, 6863 Leikanger
Kunstner	Lina Viste Grønli
Kunstverk	<i>Hei</i>
Ferdigstilt dato	25.11.2015
Prosjektansvarlig	Nora Ceciliedatter Nerdrum Trude Schjelderup Iversen
Kurator	Karen Christine Tandberg Elin Maria Olaussen
Arkitektkontor	Arkitektkontoret Erling Haugen AS
Mottakerinstans	Statens vegvesen — region vest
Byggherre	Statsbygg
Varighet	Permanent
Tilgjengelighet	Tilgjengelig for publikum
Program	Kunst til statlige nybygg

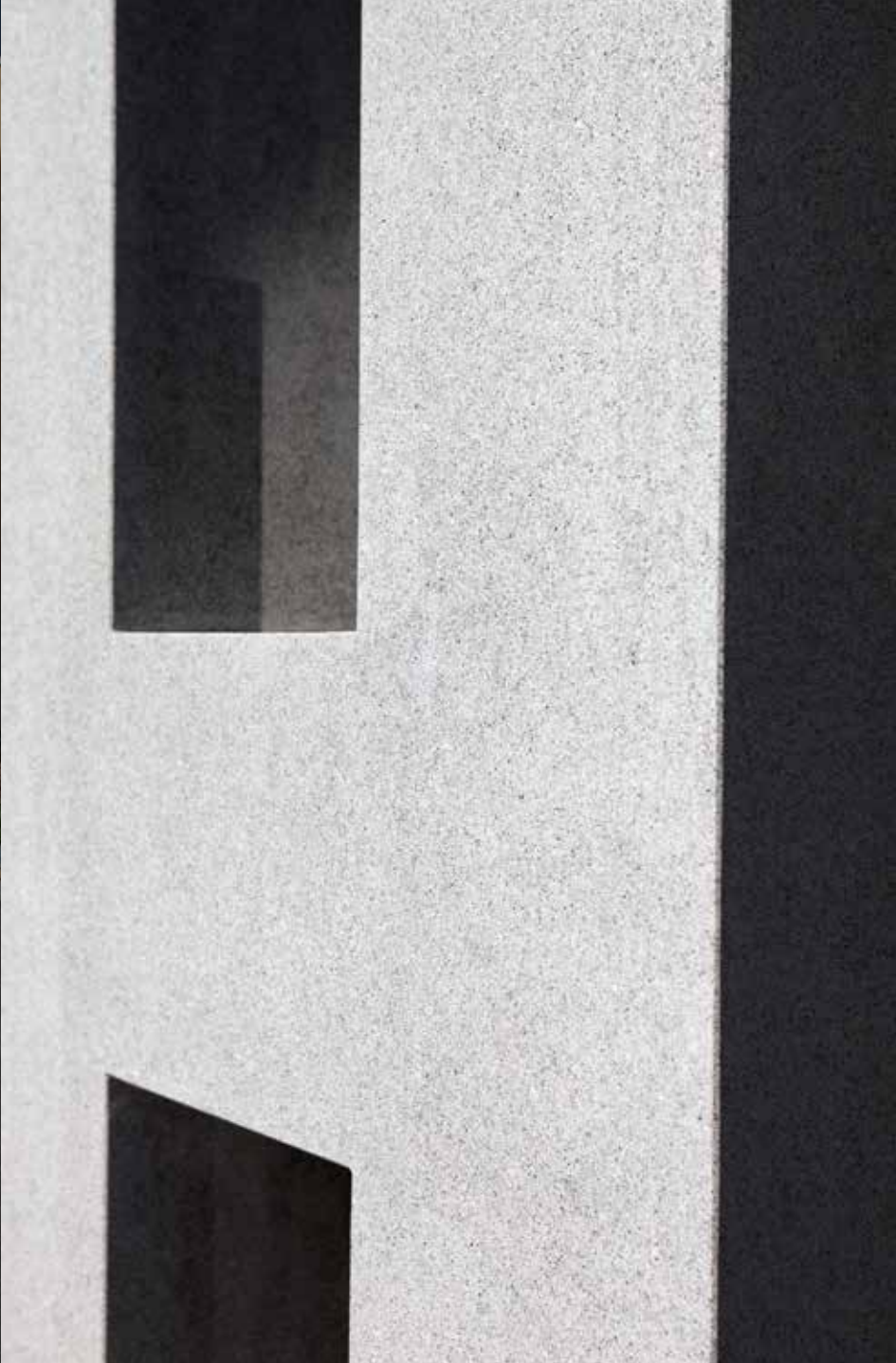

FORORD

Kunstverkene HEI og H (As In: How Dare You Concern Yourself With Art When the World Is Collapsing Around You and There Are Obviously a Million Better, More Important Things To Do) av Lina Viste Grønli er begge å finne i Leikanger, henholdsvis utenfor inngangspartiet til Statens Vegvesen og kantinen på Difi. Virksomhetene er ulike men befinner seg kun et par steinkast unna hverandre. Vi ønsket at kunsten skulle plasseres på uteområdene og slik skape en forbindelse mellom stedene.

HEI er en interaktiv skulpturell installasjon som består av bokstavene H, E og I. Bokstaven H er oppreist mens bokstavene E og I ligger ned og kan fungere som sitteplasser. Sammen staver de ordet «HEI» som også er tittelen på verket. Tanken er at skulpturen skal være en humoristisk velkomst og en møteplass for besøkende og ansatte.

H (As In: How Dare You Concern Yourself With Art When the World Is Collapsing Around You and There Are Obviously a Million Better, More Important Things To Do) føyer seg inn i en rekke skulpturer Lina Viste Grønli har laget som er formet som en «H». Grønli har opp gjennom årene arbeidet med bokstaven i flere versjoner, størrelser og materialer. Den første, som var 2,5 meter høy og utført i rødbeiset finér, ble laget under et opphold på Iaspis (The International Artists Studio Program in Stockholm). Siden har hun laget alt fra en mindre granitt-versjon til Skulpturbiennalen i Oslo, til en liten versjon i teak til en utstilling i Chicago. Det som skiller de ulike versjonene er materiale og størrelse og konteksten de skal inngå i.

Lina Viste Grønli (1976) er en anerkjent billedkunstner som har hatt flere utstillinger nasjonalt og internasjonalt. Hun har jobbet med offentlig kunst tidligere, i 2011 vant hun konkurransen om et minnesmerke over Trygve Lie ved FN-bygget i New York. Arbeidet sto ferdig i 2016.

I denne publikasjonen presenteres bilder av kunstverkene på Difi og Statens vegvesen i Leikanger, en formidlingstekst av Simen Joachim Helsvig, og dokumentasjon av et utvalg andre verk av Lina Viste Grønli. Tekstene er oversatt til engelsk for å imøtekomme flest mulig av de ansatte og besøkende ved de respektive stedene.

Direktoratet for forvaltning og ikt (Difi) og Statens vegvesen i Leikanger er to av elleve oppdrag vi har utført sammen som frilanskuratorer for Kunst i offentlige rom (KORO) over en tidsperiode på sju år. Prosjektene seg i mellom har hatt stor variasjon geografisk og byggene de befinner seg i har hatt svært ulike bruksområder, men felles for disse oppdragene har vært de relativt små budsjettammene.

Vi har jobbet med mange av oppdragene parallelt, og vi har valgt å se arbeidet som et helhetlig prosjekt. Vårt overordnede grep har vært å sikre kvalitetsmessige gode verk til statens samling av kunst — forvaltet av KORO. Gjennom årene som har gått, har vi gitt oppdrag og kjøpt inn fra kunstnerne Kjersti Andvig, Bjørn Bjarre, Marius Engh, Ane Graff, Anna Gudmundsdottir, Lina Viste Grønli, Benjamin Alexander Huseby, Toril Johannssen, Lars Laumann, Camilla Løw, Jon Benjamin Tallerås og Morten Torgersrud. I 2018 ferdigstiller Liv Bugge et større oppdrag ved Ullersmo og Eidsberg fengsler. Flere av disse kunstnerne var ikke tidligere innkjøpt av KORO.

Elin Maria Olaussen
Karen Christine Tandberg

Hei og H

H for H (As In: How Dare You Concern Yourself With Art When the World Is Collapsing Around You and There Are Obviously a Million Better, More Important Things To Do)

Utanfor bygningen i Leikanger som husar Difi — Direktoratet for forvaltning og IKT — ruvar ein diger H, bokstaven altså, wiresaga i lys Iddefjord-granitt. Om lag to meter høg er den, og dermed vanskeleg å unngå å legge merke til. Står ein der ute, vil ein kanskje spørje seg: «Kvifor nettopp ein H?» Tittelen på skulpturen gir svar, men er samtidig ein verbal øyrefik til den nysgjerrige: *H (As In: How Dare You Concern Yourself With Art When the World Is Collapsing Around You and There Are Obviously a Million Better, More Important Things To Do)*.

«Korleis vågar du å halde på med kunst når verda kollapsar omkring deg og det heilt klart finst ein million betre og viktigare ting å gjere», altså. Fortener ein eigentleg denne irettesettinga dersom ein berre kastar eit halvt blick på skulpturen på veg inn til Difi? Nei. Har du eit ærend i Difi, bidrar du truleg til å utvikle offentleg sektor ved å sjå på ulike element i forvaltningsutviklinga, og dette er utan tvil blant dei ein million presumptivt viktige tinga du kan gjere. Nei, oppstramma er nok heller retta mot kunstnaren sjølv; det er jo ho som bruker tida si på kunst. Korleis vågar ho?

L for Lina Viste Grønli

Den svar skuldige heiter Lina Viste Grønli. Ho er fødd i Bergen i 1976, og er for tida busett i Boston på den amerikanske austkysten. Viste Grønli er utdanna ved Statens kunstakademi i Oslo, og har hatt separatutstillingar ved MIT

List Visual Arts Center i Cambridge i USA, Stavanger Kunsthall og Wiels Contemporary Art Centre i Brussel. Ho har også deltatt i ei lang rekke gruppeutstillingar verda over, mellom anna på Kunsthalle Wien og SculptureCenter i New York. Ho har laga variantar av *H (As In ...)* fleire gonger tidlegare, i ulike størrelsar og materiale. Ein mindre granitt-H blei laga til Skulpturbiennalen i Oslo i 2006, og ho laga ein enda mindre i teak — ein «salong-versjon», kallar ho den sjølv — til ei utstilling i Chicago eit par år seinare.

H for Hei

Enda ein skulptur signert Lina Viste Grønli har funne vegen til Leikanger. Også her dreier det seg om ein H i granitt, men denne gongen er tonen mindre indignert. Denne ståande H-en har selskap av ein liggande E og ein liggande I, og saman er dei eit innbydande «HEI» som helsar nykomne til kontora til Statens vegvesen. Her er ingenting tvitydig, her finst ingen skjult kritikk. Forholdet mellom tittel og verk er tilsynelatande 1:1.

R for representasjon

Skulpturane til Viste Grønli leikar med representasjon og meningsinnhald på eit vis som leier tankane til ei kjend satirisk teikneseriestripe av den amerikanske kunstnaren Ad Reinhardt. I teikneserien står ein dresskledd mann framfor eit abstrakt måleri og peikar på det mens han hånler og spør: «Ha ha, kva skal dette representere?» I neste rute er spelet snudd. Nå er det måleriet som peikar mot den forskrekka mannen og fresar: «Kva representerer du?»

Denne tilsynelatande enkle og artige teikneserien er fascinerande i si turnering av representasjonsomgrepet. Serien kritiserer førestillinga om at kunstverket representerer noko anna enn seg sjølv, men den gjer det i form av ein representasjon — ein karikatur av eit abstrakt måleri! Men kva skjer eigentleg når eit kunstverk ikkje representerer noko, ikkje er

ei attgjeving av ein ting eller ein person, og ikkje står i nokon annan si teneste enn kunstens? Idet kunstverket i teikneserien til Reinhardt vender spørsmålet «Kva representerer du?» mot den hånande filistaren, blir det abstrakte måleriet forvandla til ein nesten-person med eit sint auge, ein ropande munn og ein peikande arm. Kunstverket blir eit slags subjekt.

A for antropomorfisme

Heller ikkje skulpturane til Viste Grønli kan ein unngå å gi ein slags personlegdom. Som det abstrakte måleriet i teikneserien til Ad Reinhardt er H-en utanfor Difi både den som peikar («Korleis vågar du?») og den som blir peika på. Dei tre bokstavane i *Hei* ved Statens vegvesen helsar — heilt bokstaveleg, men også gjennom forma og plasseringa — den besøkande velkommen, nesten som når menneske legg seg i formasjonar på bakken for å danne ord ein kan sjå frå lufta. Med sine om lag to meter er bokstavskulpturane kanskje i overkant store, men dei spelar samtidig på dimensjonane til menneskekroppen. Å gi gjenstandar menneskelege eigenskapar blir kalla antropomorfisme. Ordet kjem frå det greske *ánthropos*, menneske, og *morphé*, som betyr form.

For å forstå dei to Leikanger-skulpturane kan det vere lurt å sjå på andre arbeid av Viste Grønli. Når skulpturane hennar blir stilt ut i grupper, som i utstillinga *Tinging* på Stavanger Kunsthall i 2013, er dei som eit menasjeri av levande vesen. Ein av skulpturane i denne utstillinga bestod av eit lèrbelte som såg ut til å ha stivna i ei bølgjeform idet den bevega seg bortover bordet, som om den var ein barnebokillustrasjon av ein slange. Ein annan skulptur, som stod på det same bordet, var ein R bygd av eikepinnar og måla i blått, svart og kvitt. *R for Rudeness* var tittelen. Igjen er ordet «rudeness» berre eit eksempel, og ein kunne tenke seg eit kva som helst anna ord — «radical», «respectfulness» eller «rudimentary». Men nå er det eingong *R for Rudeness* den heiter, og ein kan ikkje unngå å føre denne frekkheita tilbake til bokstaven sjølv. Ein frekk R, verkeleg? Og skulpturen *E for Effrontery*,

i slanke eikestykke festa til ei eikeplate og ein sokkel av raud, mura teglstein — ein uforskamma E? Det høyrest absurd ut, som ei form for synestetisk vrangførestilling. Og likevel, det er verkeleg noko uforskamma over desse skulpturane der dei står og viser seg fram, spradande og sjølvopptatte.

K for konkret poesi

Ideen om at bokstavar har bestemte eigenskapar, er kanskje merkeleg, men den har faktisk ein plass i filosofihistoria. I ein av dialogane til Platon, *Kratylos*, doserer Sokrates for tilhøyrarane sine om opphavet til språket. Orda må ha blitt skapt av ordhandverkarar, *onomaturgar*, foreslår han. Dette må ha vore folk som kjende til at tingas vesen bør vise seg gjennom namna ein gir dei, og som konstruerte orda fordi dei visste at naturen tillegg bokstavlydane eigenskapar. Bokstaven I, for eksempel, er eit teikn for lettheit og passasje, som i *ienai* (å gå) og *hiesthai* (å haste), mens bokstaven L viser til det mjuke og glatte, ettersom tunga glir over ganen når ein uttaler den, forklarar Sokrates.

Kor søkt dette enn høyrest ut, er det ei erfaring som ikkje er ukjend for dei som arbeider med språk, og da særleg poetar. På 1950-talet utvikla det seg ein verdsomspennande bevegelse blant poetar og kunstnarar som behandla språk som materialitet og form, og ikkje berre som kommunikasjon. Retninga blei kjend som Konkret poesi. Diktarar har alltid vore opptatt av dei biletlege og lydlege eigenskapane til orda, med enderimet som det mest elementære eksemplet, men i og med den konkrete poesien blei desse aspekta trekt fram i forgrunnen. Den ordspelande forfattaren James Joyce og bruken hans av det konstruerte adjektivet *verbi-vocovisual*, som skulle skildre korleis ein opplever språk med alle sansane, blei ein av fleire adopterte føregangsfigurar.

I arbeida til Viste Grønli er språket så konkret som det kan få blitt. Ein kan sitje på *Hei* og bruke det som ein benk om ein ønskjer det. Ein blind kan føle seg fram til formene på bokstavane. Og likevel har verka ofte desse titlane som

utset meiningssinnhaldet, desse semantiske forskuvingane som liksom oppløyser dei elles så konkrete steinskulpturane.

Men også det formelle ved verka, materialet, fargen og størrelsen, endrar meiningssinnhaldet i bokstavane og orda. Ein liten H utskoren i eik har eit anna visuelt uttrykk enn ein to meter høg H i granitt. Men kan ein også førestille seg at dei har forskjellige lydar, at dei blir uttalt med varierende toneartar? Eller ein enda meir aparte tanke: Kan ein danse ein H?

E for eurytmi

Jo, ein kan danse språket. Eurytmi er ei form for dans som blei utvikla i byrjinga av 1900-talet av Lory Smits, ei ung dame i krinsen rundt antroposofiens og Steiner-pedagogikkens far Rudolf Steiner. Eurytmien (frå det greske *eu*, «skjønn», og *rytmos*, «bevegelse») er eit forsøk på å uttrykke språket gjennom kroppslege bevegelsar. Steiner sjølv kalla den «synleg tale og synleg song». Da Rudolf Steiner besøkte Noreg i 1921, blei det oppført ei eurytmiframsyning på Nationaltheatret. Den fekk totalslakt i Dagbladet.

Drakta ein bruker under eurytmidansen, skal helst vere ein fotsid kjole med eit laust, gjennomsiktig silkeslør over. Det er ei slik drakt kvinna som opptrer i Viste Grønli's *Phil Collins in Eurythmics* har på seg. Serien frå 2012 består av elleve svart-kvitt-fotografi, like mange som bokstavane i namnet «Phil Collins». Det fjerde, sjuande og åttande fotografiet er identiske, jamfør dei tre l-ane i namnet.

Trass i det sobre og åndelege preget, med den konsentrerte eurytmiske utøvaren i sine rituelle gevant, bygger heile verket på eit temmeleg blautt ordspel. Eurythmics var eit engelsk popband som var store på 1980-talet, og Phil Collins var trommis og seinare vokalist i prog- og popbandet Genesis og komponisten bak 80-talshitar som «Sussudio» og «One More Night».

J for Jones, som i Grace Jones

Viste Grønli har tydelegvis ein forkjærleik for 1980-talsheltar. Den amerikanske songaren Grace Jones har også vore førelegg for fleire verk, noko som er passande, for det er vel få menneske som i større grad har likna ein skulptur enn Jones. På omslaget til albumet *Living My Life* frå 1982 er ho avbilda i halvprofil med ei skarpskoren hovudform som ser ut til å vere hoggen i tre, og ein karakteristisk og presist kutta trekanta frisyre som minner om ein dørkile. På omslaget til *Island Life* frå 1985 står ho i ei akrobatisk stilling som ein blankpolert alabastfigur. Kunstnaren Keith Haring måla dei karakteristiske strekornamenta sine direkte på kroppen hennar, og gjorde henne dermed til ein måla skulptur.

Da Viste Grønli utforma skulpturar basert på den trekanta, dørkileforma frisyren til Jones i utstillinga *Grace Jones Sculpture Project* på Paris-galleriet Gaudel de Stampa, var det dermed eigentleg det ein kallar ein *ekfrase*, eit kunstverk som fortel eit anna kunstverk om igjen. Men også her blir ein slått av ein gryande tvil: Representerer dei enkle, geometriske skulpturane Grace Jones sin frisyre, eller er det berre tittelen som spelar oss eit puss?

T for tinging

Tinging heitte verket til Viste Grønli på Kunsthall Stavanger i 2013, og på Kunstnerforbundet i Oslo året etter. Ein kan tinge ei avis eller tinge med nokon, altså forhandle eller kjøpslå, men ordet «tinging» finst ikkje på bokmål. Hos Viste Grønli er tinging ei omsetjing av eit nyord laga av den tyske filosofen Martin Heidegger. *Das Ding dingt*, «tingen tingar», skreiv Heidegger i eit essay i 1950. Ordet ting kan opphavleg ha betydd at noko trekker seg saman, men også «å samle», som i eit storting. Viste Grønli tar dette heilt bokstavleg når ho lagar skulpturar der nokre objekt er festa til andre objekt. Ho «praktiserer» tinging, som det heitte i ei nyleg utstilling i København. Her hadde ho festa kopparmyntar til forskjellige objekt — ei truse, ein ask med frukostblanding, eit par

høghæla sko. Kunstverket blir her eit gravitasjonsfelt i dobbel forstand. Eit større objekt trekker mindre objekt til seg, samtidig som kunstverket tiltrekker seg merksemnda til publikum.

Heidegger sin filosofi går i hovudsak ut på at verda ikkje berre er summen av alle eksisterande gjenstandar, men ein vev av relasjonar med tyding. Som aktive vesen i verda er vi *betinga* av tinga. Tingen tingar, den samlar altså den andre tingen i relasjon til seg sjølv, slik at verda og det å vere blir synleg. Og det er få ting som tingar meir enn kunstverk, få gjenstandar som i større grad samlar rommet omkring seg.

O for offentleg rom

Dei to arbeida til Viste Grønli i Leikanger er bestilt av Kunst i offentlege rom (KORO), ein organisasjon som produserer og forvaltar kunstverk til statlege bygg og for offentlege rom. I nye statlege byggeprosjekt, som Statens vegvesen og Difi, set ein av mellom 0,5 og 1,5 prosent av budsjetta til innkjøp eller produksjon av kunst.

Det er ikkje første gong Viste Grønli produserer kunstverk for offentlege rom. Ho har laga fleire store ordverk tidlegare, mellom anna eit stort «YOKO ONO» i raud teglstein plassert ute i byrommet i Skien. «For meg er det utruleg interessant og inspirerande å jobbe mot noko og nokon som eigentleg ikkje vil ha det ein lagar», har ho uttalt.

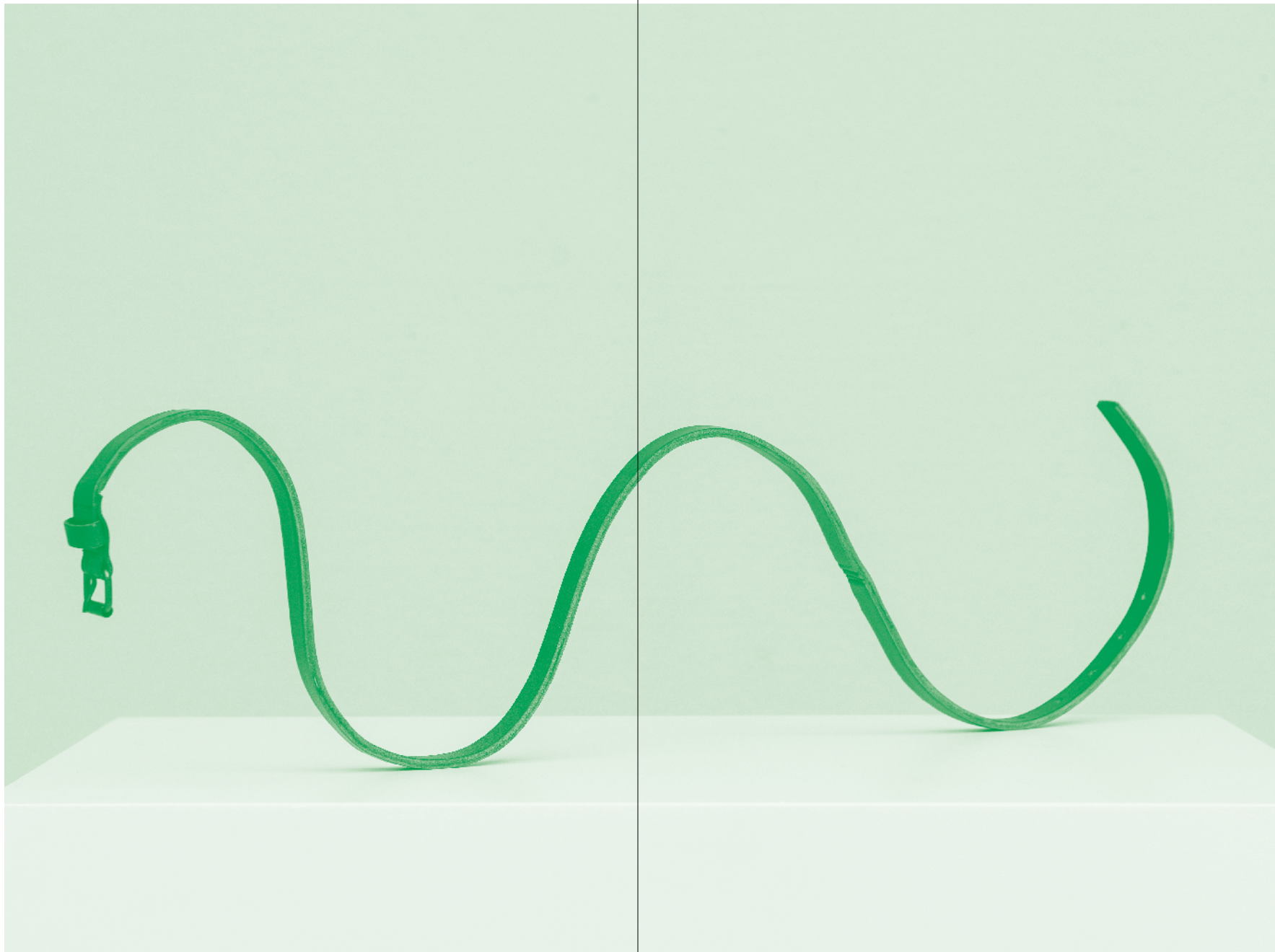
Eit av dei største oppdraga Viste Grønli har hatt så langt, er det offentlege kunstverket *The Peace Clock*, som er plassert på veggen til det nye Trygve Lie Plaza overfor FN-bygningen i New York. Verket er eit fredsteikn i messing med ein diameter på fem meter. Det er også ei klokke, der den diagonale linja til høgre i fredsteiknet fungerer som ein visar. Fredsteiknet er med andre ord berre fullenda to gonger i døgnet: halv fem om ettermiddagen og halv fem om natta. Fred er sjeldan ein varig tilstand — det veit dei fleste som arbeider i FN-bygningen. Dette er dermed eit realistisk verk, men samtidig fylt av håp. Freden kjem til den som ventar.

P for politikk

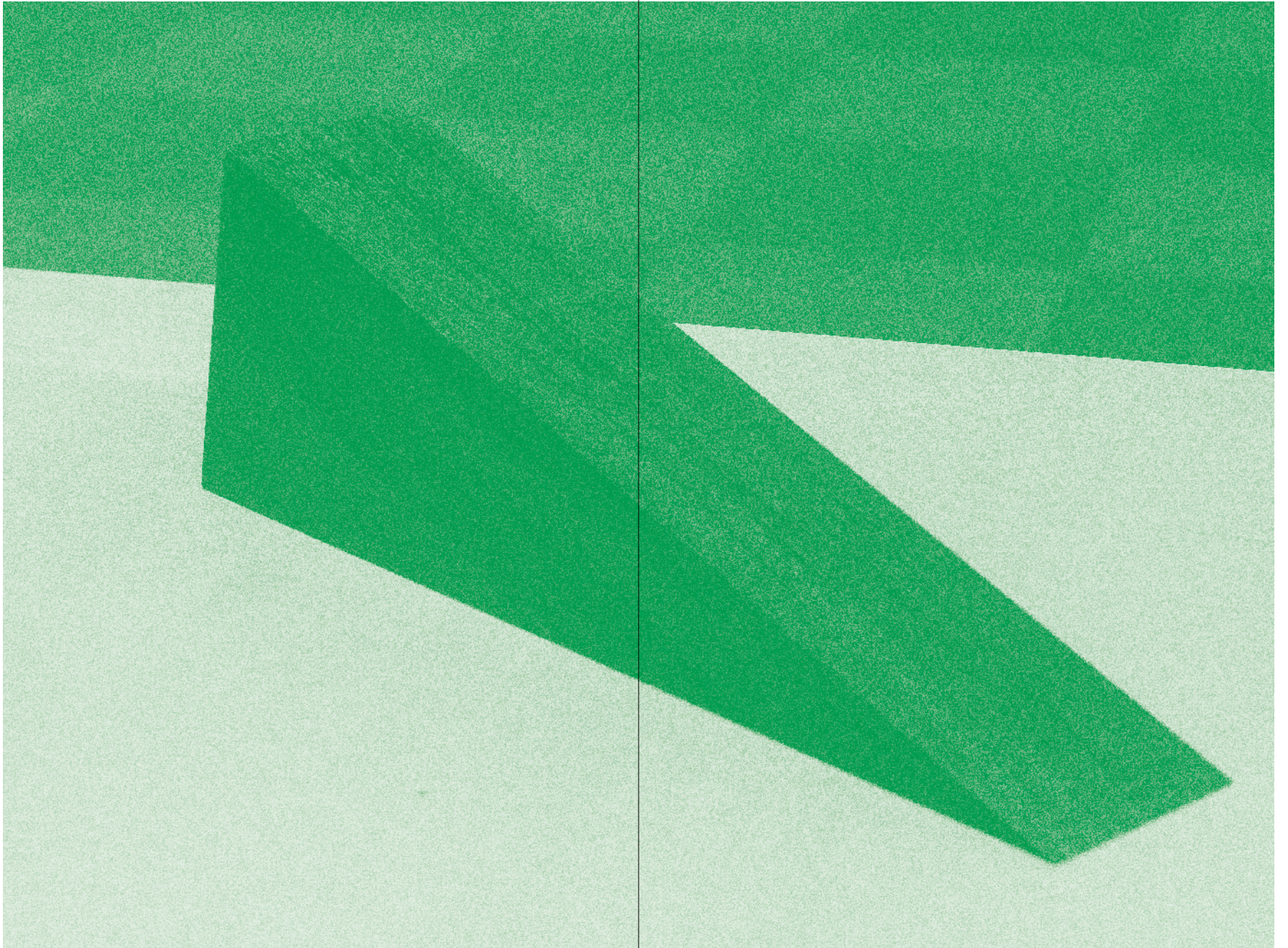
Fredsklokka ved FN-bygningen er kanskje meir eit reflekterande enn eit politisk verk. Men kva med *H* (*As In: How Dare You Concern Yourself With Art When the World Is Collapsing Around You and There Are Obviously a Million Better, More Important Things To Do*)? Er det eit politisk kunstverk?

Svaret er både ja og nei (kunstverk har det gjerne med å være tvitydige). Irettesettinga i tittelen er jo inspirert av det nesten bastant upolitiske ved sjølve skulpturen — det er berre ein H, verken meir eller mindre. Og likevel har Viste Grønli laga fleire nye versjonar. Er det akutte politiske situasjonar som er grunnen til at ho lagar denne sjølvttuktande skulpturen på ny? Det paradoksale er at den gjentekne bebreidinga samtidig er ei oppmoding, ikkje berre til faktisk å halde på med noko viktigare enn kunst, men også til å reflektere over kva dette «viktigare» faktisk er, og kvifor det er det. Å vege noko opp mot noko anna, det er kjernen i politikken.

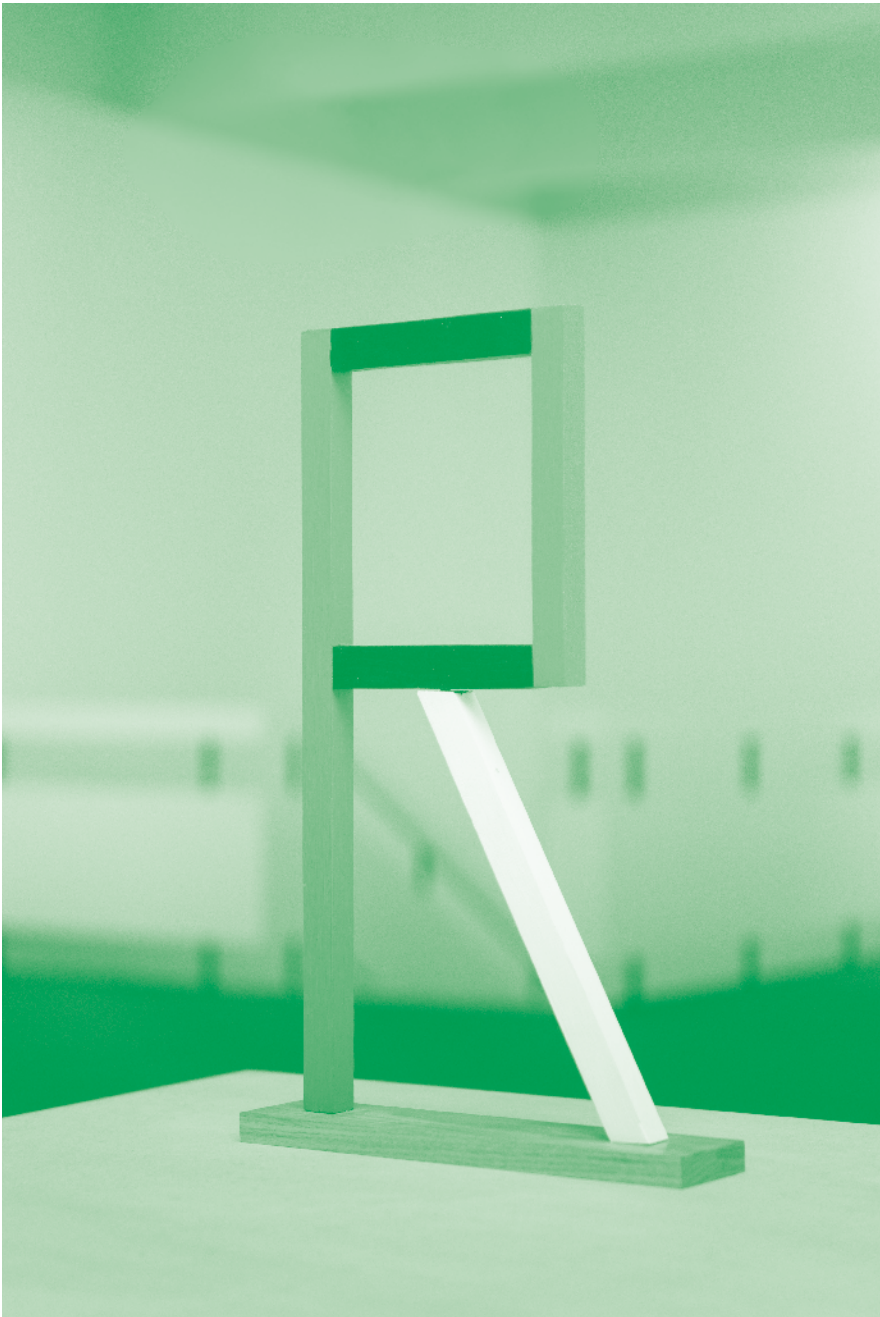

Foreword

Two artworks by Lina Viste Grønli — *HEI* and *H (As In: How Dare You Concern Yourself With Art When the World Is Collapsing Around You and There Are Obviously a Million Better, More Important Things To Do)* — can be found in Leikanger. The first is installed outside the entrance to the offices of the Norwegian Public Roads Administration (NPRA), while the second is situated outside the canteen at the Agency for Public Management and eGovernment (Difi). These two agencies perform very different work, but are located only a couple of stone throws apart. We wanted the artworks to be located outdoors and to create a connection between the two buildings.

HEI is an interactive sculptural installation consisting of the capital letters H, E and I. The letter H is standing, while E and I are recumbent, and can function as benches. Together the letters spell out the Norwegian greeting “HEI”, which is also the work’s title. The idea is for the sculpture to function both as a light-hearted greeting to visitors and as a meeting place for visitors and staff.

H (As In: How Dare You Concern Yourself With Art When the World Is Collapsing Around You and There Are Obviously a Million Better, More Important Things To Do) is one of a series of sculptures. All the sculptures in the series take the form of a capital H. Over the years, Grønli has created versions of this sculpture in various sizes and materials. She created the first version, which was 2.5 metres in height and made of plywood treated with a red wood stain, during a residency at the International Artists Studio Program in Stockholm. Subsequently she has created everything from a smaller granite version for the Sculpture Biennale in Oslo to a ‘salon’ version in teak for an exhibition in Chicago. The various versions differ in materials, scale and intended context.

Lina Viste Grønli (1976) is an established artist who has held several solo exhibitions both in Norway

and abroad. She has worked on other public art commissions previously, and in 2011 she won the competition to create a memorial to Trygve Lie at the United Nations building in New York. The memorial was completed in 2016.

In this publication we present images of the artworks installed at the Agency for Public Management and eGovernment (Difi) and the Norwegian Public Roads Administration (NPRA) at Leikanger, an essay by Simen Joachim Helsvig and images of a selection of other works by Lina Viste Grønli. The texts have been translated into English so that they can be enjoyed by as many of the staff and visitors to the respective buildings as possible.

The projects for the Agency for Public Management and eGovernment (Difi) and the Norwegian Public Roads Administration (NPRA) are two of eleven projects we have worked on together over a seven-year period in our capacity as freelance curators for Public Art Norway. The eleven projects are distributed over a large geographic area and the buildings at which they have been installed are used for very different purposes. All the projects do have one feature in common, however: a relatively small budget.

We have worked on many of these projects in parallel, and have chosen to see all the projects as a single, unified enterprise. Our overarching goal has been to secure high-quality works for the Norwegian state's art collection, which is curated by Public Art Norway. Over the years we have commissioned or purchased works by the following artists: Kjersti Andvig, Bjørn Bjarre, Marius Engh, Ane Graff, Anna Gudmundsdottir, Lina Viste Grønli, Benjamin Alexander Huseby, Toril Johannessen, Lars Laumann, Camilla Løw, Jon Benjamin Tallerås and Morten Torgersrud. In 2018 Liv Bugge will complete a major project at Ullersmo and Eidsberg Prisons. For several of these artists this was the first time that their work had been purchased by Public Art Norway.

Elin Maria Olaussen
Karen Christine Tandberg

Minding one's H's

H for H (As In: How Dare You Concern Yourself With Art When the World Is Collapsing Around You and There Are Obviously a Million Better, More Important Things To Do)

An enormous capital letter H, made of pale wire-sawn Iddefjord granite, towers outside the Agency for Public Management and eGovernment (Difi) in Leikanger. At over two metres tall, the H is difficult to ignore. If you're standing outside the building, you might well ask yourself: "Why an H in particular?" The title of the sculpture answers the question, while also giving you a verbal clip around the ear: *H (As In: How Dare You Concern Yourself With Art When the World Is Collapsing Around You and There Are Obviously a Million Better, More Important Things To Do)*.

Does someone who has done no more than cast a quick glance at the sculpture on their way into the agency's offices deserve such a reproof? No. A visitor to Difi is most likely contributing to the development of the public sector through involvement in some aspect of government administration. And that undoubtedly counts among the million better and more important things that one might be doing with one's time. No, the reproof is more likely directed at the artist: she is the person concerning herself with art. How dare she?

L for Lina Viste Grønli

The guilty party is Lina Viste Grønli. Born in Bergen in 1976, Viste Grønli currently lives in Boston, on the East Coast of the United States. Viste Grønli studied at the Norwegian National Academy of Fine Arts in Oslo, and has had solo exhibitions at the MIT List Visual Art Center in Cambridge,

Massachusetts; Stavanger Kunsthall and WIELS Contemporary Art Centre in Brussels. She has also participated in many group exhibitions all over the world in venues including Kunsthalle Wien and SculptureCenter in New York. Viste Grønli has made several other versions of *H (As In...)* in different sizes and materials over the years. She made a smaller granite H for the Oslo Sculpture Biennial in 2006 and an even smaller version in teak — which she has described as a “salon version” — for an exhibition in Chicago a couple of years later.

H for Hei

A further sculpture by Lina Viste Grønli has also found its way to Leikanger. This sculpture also involves a capital letter H made of granite, although this time the tone is less indignant. This standing H is accompanied by a recumbent E and a recumbent I. Together the three letters spell out the Norwegian greeting “HEI” and welcome visitors to the offices of the Norwegian Public Roads Administration (NPRA). Here there is no ambiguity, no hidden reprimand. The relationship between the title and the sculpture is apparently 1:1.

R for representation

Viste Grønli’s sculptures play with representation and inherent meaning in a way that may remind one of a famous satirical comic strip by the American artist Ad Reinhardt. One Reinhardt drawing shows a man in a suit standing in front of an abstract painting. Pointing at it with a sneer, he asks: “Ha ha what does this represent?” In the next frame the tables are turned. Now it is the painting that is pointing at the terrified man and snarling: “What do you represent?”

Reinhardt’s apparently simple and amusing comic strip is fascinating in its skewering of the concept of representation. The comic strip criticizes the idea that an artwork can represent anything other than itself, but does so in the form of a representation — a caricature of an

abstract painting! But what is actually going on when a work of art doesn’t represent anything, depicts neither a thing nor a person, and serves no interests other than those of art? The moment the work of art in Reinhardt’s drawing asks the jeering Philistine “What do you represent”, the abstract painting is transformed into a being that is almost human, with an angry eye, a shouting mouth, and a pointing arm. The work of art becomes a kind of subject.

A for anthropomorphism

Nor is it possible to avoid attributing some kind of personality to Viste Grønli’s sculptures. Like the abstract painting in Ad Reinhardt’s comic strip, the letter H standing outside the Difi offices is both doing the pointing (“How dare you?”) and being pointed at. The three capital letters, HEI, outside the NPRA’s offices that offer a greeting to visitors — both by spelling it out literally and through their shape and location — almost resemble people lying in formation on the ground in order to form words that can be seen from above. With each capital letter measuring over two metres in height, they are perhaps on the large side but still more-or-less on a human scale. The practice of endowing objects with human qualities is known as anthropomorphism. The word derives from the Ancient Greek words *ánthropos* (man, human being) and *morphé* (shape).

In order to understand the two sculptures in Leikanger, it may be useful to look at other examples of Viste Grønli’s work. When her sculptures are exhibited in groups, as in her exhibition *Thinging* at Stavanger Kunsthall in 2013, they resemble menageries of living creatures. One of the sculptures in this exhibition consisted of a leather belt that appeared to have become suddenly frozen in a wave-like shape as it moved across the table, with the result strongly resembling an illustration of a snake in a children’s picture book. Another sculpture on the same table was another capital letter, this time an R, constructed from lengths of oak and

painted in blue, black and white. The title was *R for Rudeness*. Once again, the word “rudeness” is simply one word that begins with the letter R, and one might think of many others: “radical”, “respectful” or “rudimentary”. But as soon as the work is titled *R for Rudeness*, it becomes impossible to avoid endowing the letter itself with an impudent quality. A cheeky R, really? And Viste Grønli’s recumbent sculpture *E for Effrontery*, made of slender lengths of oak fastened to an oak panel and supported on a plinth of red bricks and mortar — is this an impertinent E? It sounds absurd, like a kind of synaesthetic delusion. But all the same, there really is something impudent about these sculptures, with their swaggering sense of confident self-absorption.

C for concrete poetry

The idea that letters have particular qualities is perhaps strange, but it does in fact feature in the history of philosophy. In one of Plato’s dialogues, *Cratylus*, Socrates holds forth to his listeners on the origins of language. He suggests that words, *onomata*, must have been created by word-makers. These must have been people who understood that the nature of things should be revealed in the names assigned to them, and who constructed words in the knowledge that nature attributes qualities to the sounds of different letters. Socrates explains further that the letter I, for example, denotes lightness and haste, as in *ienai* (to walk) and *hiesthai* (to hurry), while the letter L denotes things that are soft and slippery, since the tongue glides over the roof of the mouth when one pronounces it.

However esoteric this may seem, it is an experience that is not unfamiliar to people who work with language, in particular to poets. In the 1950s, a worldwide movement developed among poets and artists who treated language as something that had material properties and shapes, rather than as simply a means of communication. The movement became known as “concrete poetry”. Poets have always

been interested in the particular pictorial and aural qualities of words, with the end rhyme as the most elementary example, but with the growth of concrete poetry, the focus shifted onto their material properties. The author James Joyce, who was famous for his complex wordplay, and made up the compound adjective *verbivocovisual* in an attempt to describe how one experiences language with all one’s senses, was one of several role models adopted by the movement.

In Viste Grønli’s works, language is as concrete as it can possibly be. You can sit on HEI and, if you wish, use it as a park bench. A blind person can identify the shapes of the letters through touch. Nonetheless, these works often have titles that put their meaning into question, giving rise to a sense of semantic slippage that jeopardizes the solidity of these otherwise highly concrete stone sculptures.

But also the formal qualities of the artworks — their materials, colour and scale — transform the inherent meaning of the letters and words. A small H carved out of oak makes a different visual impression than a two-metre-high H in granite. But might one also imagine that they have different sounds? That they are pronounced in different tones of voice? Or what about an even more eccentric idea: can an H be danced?

E for Eurythmy

Yes, language can be danced. Eurythmy is a form of dance developed in the early 20th century by Lory Smits, a young woman in the circle around Rudolf Steiner, the founder of anthroposophy and Steiner education. Eurythmy (from the Ancient Greek word *eu*, “beautiful”, and *rytmos*, “movement”) is an attempt to express language through bodily movement. Steiner himself called it “visible speech and visible song”. When Rudolf Steiner visited Norway in 1921, a eurythmy performance was staged at the National Theatre (and savaged in the daily newspaper *Dagbladet*).

The preferred costumes to be worn by women during a eurythmy performance are full-length dresses with the addition of loose, sheer silk scarves. This is the type of costume worn by the woman depicted in Viste Grønli's series of photographs titled *Phil Collins in Eurythmics*. This series, dating from 2012, consists of 11 black-and-white photographs, the same number as the number of letters in the name "Phil Collins" — and the fourth, seventh and eighth photographs are identical, representing the three l's in the name.

Despite the sober and spiritual atmosphere of the photographs, with the engrossed eurythmy performer in her ritual garb, the entire work is based on a rather trite pun. The Eurythmics were an English pop duo who enjoyed fame in the 1980s, and Phil Collins was of course the drummer, and later singer, in the prog-rock band Genesis, and the composer of several immortal hits from the 1980s, including *Sussudio* and *One More Night*.

J for Jones, as in Grace Jones

Viste Grønli clearly has a fondness for the heroes of the 1980s. The American singer Grace Jones has also been the inspiration for several works, which is appropriate enough, since there can be few people who more closely resemble a sculpture than Jones. The cover of Jones's album *Living My Life*, from 1982, shows her in three-quarter view with an angular head-shape that seems to have been hewn out of wood, and a characteristically precisely clipped triangular hairstyle that is reminiscent of a door wedge. On the cover of her later *Island Life* album, Jones stands in an improbably acrobatic pose like a highly polished ebony figurine. For another of Jones's projects, the artist Keith Haring painted his characteristic linear motifs directly onto her body, transforming the singer into a painted sculpture.

When Viste Grønli created sculptures based on Jones's wedge-shaped hairstyle for her exhibition *Grace Jones Sculpture Project* at the Gaudel de Stampa gallery

in Paris, the resulting artwork was a kind of visual *ekphrasis* (a rhetorical term for a verbal description of a work of art). However here once again one is struck by a growing sense of doubt: do the simple, geometric sculptures represent Grace Jones's hairstyle, or is the title simply playing with our minds?

T for thinging

Tinging was the title of Viste Grønli's exhibition at Kunsthall Stavanger in 2013, and also of her exhibition at Kunstnerforbundet in Oslo the following year. Thinging is a verb neologism derived from the noun "thing", and is a translation of a German neologism created by the German philosopher Martin Heidegger, who famously wrote "Das Ding dingt" ("The thing is thinging") in an essay in 1950. In Old English, the word "thing" denoted something that had been "assembled", such as a meeting or parliament. Viste Grønli goes back to this meaning quite literally when she makes sculptures that are "assembled" by fastening objects onto other objects. In doing so, she is "practising" thinging, as it was termed at a recent exhibition in Copenhagen. Here she attached copper coins to various objects: a pair of panties, a breakfast cereal packet, a pair of high-heeled shoes. In this sort of presentation the artwork becomes a kind of gravitational field, both in the sense that a larger object within the work attracts smaller objects towards it, and also in the sense that the artwork as a whole attracts the general public's attention.

Heidegger's philosophical position is basically that the world is not merely the sum of all existing objects, but a network of significant relationships. As active beings in the world we are "thinged" by things. The thing is "thinging": in other words the thing is assembling the other things in relation to itself, with the result that existence and the world become visible. And there are few things that "thing" more than a work of art — few objects that are more capable of "thinging" (in the sense of "assembling") the surrounding space.

P for public space

Viste Grønli's two sculptures in Leikanger were commissioned by Public Art Norway, an organization that produces and curates works of art for government buildings and public spaces. In Norway, between 0.5 and 1.5 per cent of the budget for any new government building (like the buildings for Difi and the NPRA in Leikanger) is allocated for the purchase or production of art.

These are not the first public artworks that Viste Grønli has created. She has created several large word-works over the years, including a large "YOKO ONO" in red brickwork in an outdoor site in Skien. According to Viste Grønli, "For me it is incredibly interesting and inspiring to work towards something and for someone who doesn't really want to have the thing one's creating".

One of Viste Grønli's most important commissions so far has been the public artwork that has been installed on the wall overlooking the new Trygve Lie Plaza close to the UN Headquarters in New York. The artwork takes the form of a brass peace sign with a diameter of five meters. It is also a clock, however, with the left diagonal in the peace sign functioning as a moving hour hand. This has the result that the peace sign is correctly displayed only twice a day: at half-past-four in the morning and afternoon. Peace is seldom permanent — as most people who work in the UN Headquarters are well aware. Accordingly the clock is realistic, but still imbued with hope. Peace comes to those who wait.

...and also for politics

The Peace Clock next to the UN Headquarters is perhaps more a reflective than overtly political work. But what about *H (As In: How Dare You Concern Yourself With Art When the World Is Collapsing Around You and There Are Obviously a Million Better, More Important Things To Do)*? Is that a political artwork?

The answer is both yes and no (works of art are often ambiguous in nature). The reprimand in the title is prompted precisely by the almost obviously apolitical nature of the sculpture — it is only an H, nothing more or less. Nonetheless, Viste Grønli has created one new version after another. So is it acute political situations that provide the occasions for Viste Grønli to create new versions of this admonitory sculpture? What is paradoxical about this is that the sculpture's repeated reproof is simultaneously a challenge to its audience: not only to actually do something more important than to involve oneself with art, but also to reflect on what these "more important things" actually are, and why they are more important. Weighing up one thing against another — that is what lies at the heart of politics.

KOLOFON

Lina Viste Grønli
Direktoratet for forvaltning og IKT, Leikanger
Statens vegvesen, Leikanger

Elin Maria Olaussen,
Karen Christine Tandberg, red,
KORO 2018

Fotograf: Ingvild Brekke Myklebust
Tekst: Simen Joachim Helsvig
Oversettelse til engelsk ved Fidotext
Oversettelse til nynorsk ved Anne Audhild Solberg
Design: NODE Berlin Oslo
Print: RISO ved NODE Berlin Oslo / Offset ved TS Trykk

KORO

KUNST I OFFENTLIGE ROM / PUBLIC ART NORWAY

ARBEIDER

H (As In: How Dare You Concern Yourself With Art When the World Is Collapsing Around You and There Are Obviously a Million Better, More Important Things To Do)
2015

Granitt, 225 cm × 135 cm × 45 cm.
DIFI Leikanger. Alle rettigheter:
Lina Viste Grønli og KORO.
Foto: Ingvild Brekke Myklebust

Die Arroganten III
2011

Belte. Variable dimensjoner
Alle rettigheter: Lina Viste Grønli og
Gaudel de Stampa
Foto: Erik Sæter Jørgensen

Pentimento Kellogs (Raisin Bran)
2016

Kelloggs Raisin Bran, amerikanske
mynter, silikon
30 × 20 × 5,5 cm
Alle rettigheter: Lina Viste Grønli og
Christian Andersen Gallery
Foto: Jan Søndergaard

Grace Jones Sculpture Project,
Gaudel de Stampa
2008

Alle Rettigheter: Lina Viste Grønli
og Gaudel de Stampa
Foto: Gaudel de Stampa

YOKO ONO
2007

Teglstein, mørtel, jern.
200 cm × 45 cm × 1600 cm
Alle rettigheter: Lina Viste Grønli og
Gaudel de Stampa
Foto: Tempo Skien

R for Rudeness
2009

Eik, maling, 41 cm × 7 cm × 30 cm
Alle rettigheter: Lina Viste Grønli og
Gaudel de Stampa
Foto: Erik Sæter Jørgensen

Grace Jones Mantelpiece
2008

Wenge, 20 cm × 12 cm × 60 cm
Alle rettigheter: Lina Viste Grønli og
Gaudel de Stampa
Foto: Gaudel de Stampa

Phil Collins in Eurythmics
2012

Fotografi.
Alle rettigheter: Lina Viste Grønli og
Christian Andersen.
Foto: Jan Søndergaard

HEI
2015

Granitt, 225 cm × 135 cm × 45 cm
(H & E) og 225 cm × 45 cm × 45 cm
(I). Statens vegvesen, Leikanger.
Alle rettigheter Lina Viste Grønli
og KORO.
Foto: Ingvild Brekke Myklebust

KORO

KUNST I OFFENTLIGE ROM / PUBLIC ART NORWAY